

LATE/LATE... COMPUTER DATE

(Late/Late... Computer Date)

Damestoneel

door

LUDMILLA BOLLOW

vertaling

Judith van Gelder

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **LATE/LATE COMPUTER DATE - LATE/LATE COMPUTER DATE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **LUDMILLA BOLLOW** en vertaler: **JUDITH VAN GELDER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

© 2022 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Telefoon (03)3.66.44.00.

E-mail: bestellen@toneelfonds.be en Website: www.toneelfonds.be.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

KARAKTERS:

Isabel - laat 60

Veronica - begin 60

TIJD:

Heden.

DECOR:

In de huiskamer van de zusters Paisley.

(overal ligt rommel en spulletjes – memorabilia. Kleine tafel staat in het midden met een kanten kleed, foto's in lijstjes, viezig, gouden muziekdooosje en half gevulde kopjes. Stoelen aan weerszijden. Aan de rechterkant staat een uitgevouwen scherm, vol met foto's, ansichtkaarten, folders en andere souvenirs. Aan de linkerkant zit een papegaai op een standaard. Hij lijkt echt, maar het blijft onzeker of hij leeft of niet. Een schort bedekt hem. Isabel komt opgewonden binnen, met een doos vol spullen en een naaimand. Draagt een versleten ochtendjas uit een andere tijd. Eroverheen hangt een witte kiel met op de achterkant MISS LILLY'S PURE CANDIES geborduurd. Legt de spullen neer en begint de dingen te sorteren. Merkt de papegaai op)

ISABEL: Ach, zijn we vandaag vergeten om je doek eraf te halen. *(haalt het doek eraf)* Neem ons niet kwalijk Admiraal, we zijn ook zo druk. Het lijkt hier wel een gekkenhuis. Zo, nu kan je zien wat we aan het doen zijn. Zien hoe mooi Veronica eruit ziet vanavond. Geen flauwe grappen maken hoor. Ze is al genoeg van streek. Veronica, kom je nou nog? Er is niet veel tijd meer en we moeten nog veel aan je doen.

VERONICA: Ik kom eraan.

ISABEL: Je komt te laat zoals gewoonlijk. *(Veronica komt binnen en houdt één schoen in haar hand. Ze draagt een bleke perzik kleurige lange kanten avondjurk. Een lange ceintuur gebonden in een strik aan de zijkant. In haar blonde krullen, waarvan je gelijk in de gaten hebt dat het een pruik is, zit een perzikkleurige strik. Rode en bijgetekende lippen en meer vreemde make-up)*

VERONICA: Ik kan niet sneller in die lange jurk en op deze hakken. *(Isabel is nog steeds dingen aan het organiseren. Probeert de zogenaamde feeststemming te handhaven)*

ISABEL: Eigen schuld. Ik heb heel de week tegen je gezegd dat je moest oefenen. "Oefenen", zei ik. "Je moet oefenen op die nieuwe schoenen." *(begint de gevlochten naaimand te doorzoeken)*

VERONICA: Ik wou dat ik vanavond over kon slaan. *(ploft in haar stoel)* Mijn voeten doen zeer. Ik heb hoofdpijn. Ik begrijp niet waarom ik deze pruik van jou moet dragen.

ISABEL: Omdat je grijs wordt... en ook kaal.

VERONICA: Niet waar.

ISABEL: Jij ziet je eigen kruin niet, ik wel. Ga 's staan, dan naai ik wat bloemen op de versleten plekken. *(begint bloemen her en der op de jurk te naaien)*

VERONICA: Die dansavond lijkt me nou niet de plek om mama's trouwjurk te dragen.

ISABEL: Kan best. We hebben de rafels er af geknipt en de jurk mooi abrikoos geverfd.

VERONICA: Abrikoos? Lijkt meer op een verrotte pompoen. Niemand draagt lange jurken.

ISABEL: Je moet juist trots zijn dat je deze jurk mag dragen. Hebben we al die jaren bewaard – voor jou.

VERONICA: De pruik valt vast af als ik aan het dansen ben. Wat moet ik dan doen?

ISABEL: Onmogelijk, hij zit aan je eigen haar vastgenaaid.

VERONICA: Ik ga vast vallen, op deze rare schoenen. Waarom kan ik niet mijn zondagse schoenen aan doen of mijn teenslippers? Waarom vind je dat niet goed?

ISABEL: Omdat hij een kop groter is dan jij. Daarom. Het is niet makkelijk om voor jou iemand te vinden. Niet op jouw leeftijd. 't Heeft de computer twee volle jaren gekost om deze man voor je te vinden.

VERONICA: Ik wou dat het niet gelukt was.

ISABEL: Het is ze toch gelukt. Ik weet zeker als je daar eenmaal bent, dan heb je het naar je zin.

VERONICA: Als jij het zo zeker weet, waarom ga jij dan niet in mijn plaats?

ISABEL: Net als al die andere keren dat je niet mee wilde. Toneelstukken. Concerten. Als je daar eenmaal was dan had jij het altijd reuze naar je zin.

VERONICA: Dat was anders, Isabel. Daar kon ik gewoon blijven zitten. Daar werd niks van me verwacht.

ISABEL: *(doet een paar stappen naar achteren en onderzoekt de jurk)* En de reisjes... Ik herinner me nog de eerste keer. Ik kon je nauwelijks de trein in krijgen, zo schopte en schreeuwde je. En achteraf vond jij de jaarlijkse reisjes zelfs leuker dan ik.

VERONICA: *(weglopend)* Omdat niemand ons daar kende. Maar vanavond weet mijn date alles van me. Allemaal leugens. En ik kan niet net doen of ik iemand anders ben. Net doen alsof.

ISABEL: *(ze zoekt op het prikbord naar dingen)* Moet je je voorstellen wat je allemaal gemist zou hebben als ik niet zo had aangedrongen die eerste keer. Yellowstone National Park... Cypress Gardens... Painted Desert... Redwood Forest... Disneyland...

VERONICA: *(dromerig)* Disneyland! Daar zou ik nog wel een keer naar toe willen. Naar het Sprookjesbos – Droomvlucht...

ISABEL: Maar vanavond is jouw sprookjesavond!

VERONICA: Dat zeg je zomaar.

ISABEL: Nee. Voor mijn eindexamenfeest hadden ze de gymzaal omgetoverd in het paleis van Neptunus. Zeeën van groen crêpepapier en zilveren zeemeerminnen.

Maar het is nu geen tijd om herinneringen op te halen, we moeten nog veel doen. *(pakt een bontje uit een doos, schudt het, stof vliegt in het rond en gaat zitten)* Mama's vosje, is al lang niet meer gedragen. *(begint het te borstelen)*

VERONICA: Jij hebt je date gehad op je examenfeest. Jij weet beter wat je moet doen.

ISABEL: Ja, ik heb mijn rendez-vous gehad en nu is het jouw beurt, Veronica.

VERONICA: Maar, ik heb nooit een date gewild. Echt. Ik heb me nooit op mijn gemak gevoeld bij mannen.

ISABEL: Onzin. Iedereen moet een date hebben gehad. Minstens één voordat je dood gaat. En ik beloof het je al zolang. *(komt omhoog)* Je ceintuur zit gedraaid.

VERONICA: Hij zit nog steeds te strak.

ISABEL: Natuurlijk zit hij strak. Je propt jezelf al heel de week vol met chocola.

VERONICA: Ik kan het woord chocola niet meer horen.

ISABEL: Arme vuilnismannen. Wat zullen ze wel niet denken als ze geen bonbondoos meer vinden. Elke week, al drie jaar lang, sinds we met pensioen zijn, staat er een doos bovenop de vuilcontainer.

Want jij wilde ze niet in huis hebben. Je wilde niet herinnerd

worden aan de fabriek. Je was gestopt met snoepen. Voor altijd.

VERONICA: Ik ben zo zenuwachtig. Al heel de week.

ISABEL: Arme vuilnismannen, ze vragen zich vast af wat er gebeurd is.

VERONICA: We weten nooit zeker of ze de snoep ook op eten.

ISABEL: De dozen zijn elke week weg.

VERONICA: Het vuil ook.

ISABEL: We wonen zo afgelegen, dit is het minste wat we voor ze kunnen doen.

VERONICA: Het is helemaal niet nodig dat ze nog komen.

ISABEL: Jij wilt liever dat hier niemand meer komt.

VERONICA: Dat is niet waar.

ISABEL: Elke keer raak je in paniek als je een auto op het grind aan hoort komen.

VERONICA: Ik ben niet bang voor vuilnismannen. Ik ben nooit bang geweest voor mensen in een uniform. Dan is het gelijk duidelijk wat het voor mensen zijn.

ISABEL: Waarom zeg je dan dat ze helemaal niet meer hoeven te komen? Ik kan je de laatste tijd niet meer volgen. *(pakt het stukje bont weer op)*

VERONICA: Als je niet steeds zou onderbreken.

ISABEL: Ah, de mot zit erin. Misschien kan ik het nog even dicht naaien.

VERONICA: Het is niet nodig dat ze nog komen want we hebben bijna toch geen afval. Het enige wat we weggooien is de krant die in Admiraal zijn kooi ligt. Maar binnenkort zal deze ook wel op de vuilnisbelt liggen.

ISABEL: Niks mis met bewaren.

VERONICA: Jij bewaart alles. Zelfs als het over de datum is. Neem Admiraal, hij zegt al jaren niks meer.

ISABEL: Alleen als jij in de buurt bent.

VERONICA: Keldervloer ligt vol met lege jampotten en lege flessen.

ISABEL: Waar heb jij het nou over. Ik probeer een draad door een naald te krijgen.

VERONICA: En de blikjes. Duizenden gewassen lege blikjes. De helft ervan ligt weg te roesten omdat jij ze bewaart voor tomatenplantjes of om verf in te mengen of wat dan ook.

ISABEL: Genoeg! Ik ben degene die hier op de centen let. We moeten het zien te redden met ons pensioen en aangezien we niet weten hoe lang dat nog kan duren.

VERONICA: Als je geldzorgen hebt, dan had je ook geen tweehonderd dollar moeten verspillen aan het datingbureau.

ISABEL: *(Isabel staat op en loopt naar Veronica. Een harde klap, beiden schrikken. Opgewonden)* De krant! Niet bewegen, het is mijn beurt om hem van de mat te halen.

VERONICA: Waarom gooit hij hem altijd tegen de hordeur. Ik denk steeds dat er iemand binnen wil komen.

ISABEL: *(loopt weg)* Ik heb het hem meerdere keren gezegd, maar

VERONICA: Ik denk dat hij ook geen zin heeft om helemaal hierheen te komen. De enige klant hier in de buurt. *(in zichzelf)* Misschien moeten wij voor hem ook een doosje bonbons neerzetten. En de postbode. Hij heeft bijna geen post meer. Eén keer in de maand een afschrift van ons pensioengeld. Krant en pensioen. En twee dozen. Dat is alles wat hier nog langs komt.

ISABEL: *(brengt de krant al vluchtig lezend binnen)* Rouwadvertenties – pagina 3. Nee, niemand dood die wij kennen. Dat is altijd weer een opluchting.

VERONICA: Dat is logisch want iedereen die wij kennen is al dood.

ISABEL: Dat zeg jij altijd en dan overlijdt er iemand die wij vergeten zijn.

VERONICA: Het weer? Misschien is er wel een weeralarm en mogen we niet naar buiten.

ISABEL: Nee. Het wordt een prachtige warme avond. Met volle maan. Wat denk je daarvan!

VERONICA: Maakt niet uit. Wij zitten toch binnen.

ISABEL: *(plagend)* Maar wat als hij je thuis brengt?

VERONICA: Thuis brengt? Ik dacht dat de dansavond het enige was.

ISABEL: Als hij een gentleman is, dan brengt hij je thuis.

VERONICA: *(in paniek)* Maar ik was van plan om een taxi te nemen.

ISABEL: In zijn gegevens staat dat hij een BMW heeft!

VERONICA: Lees het nog eens voor, wat staat er nog meer?

ISABEL: Mijn god, Veronica, wij hebben dit wel honderd keer doorgenomen.

VERONICA: Maar ik weet het nu even niet meer.

ISABEL: Goed, even snel dan. We hebben nog dingen te doen. *(pakt het profiel kaartje uit een stapel naast de tafel)*

VERONICA: *(in paniek)* Zijn naam, hoe heet hij ook al weer?

ISABEL: Arthur Boskoop. Je weet wel, zoals de appel.

VERONICA: Dat is niet handig. Er zijn ook Jonathans.

ISABEL: Arthur! De A van appel.

VERONICA: Zijn leeftijd? Hoe oud is hij ook al weer?

ISABEL: Laat me even nadenken – bij hem staat – “boven de zeventig”.

VERONICA: Dat betekent dat hij 80 zou kunnen zijn, of zelfs 90.

ISABEL: Nou, jij hebt boven de 50 ingevuld, toch?

VERONICA: Jij bedoel je. Jij hebt mijn profiel ingevuld.

ISABEL: Omdat jij het niet wilde.

VERONICA: Ik heb nog nooit aan iemand mijn leeftijd verteld. *(begint op haar armen te krabben)*

ISABEL: Je wordt weer nerveus. Zit stil en zweet niet zo.

VERONICA: Ik kan er niks aan doen.

ISABEL: Dan gaat je jurk zo ruiken. Niet vergeten om straks nog een keer deodorant op te doen, vlak voordat je weggaat?

VERONICA: Ik heb al vijf verschillende opgedaan.

ISABEL: Mooi, dan zal er wel eentje tussen zitten die werkt.

VERONICA: Wat nog meer? Over.....Arthur?

ISABEL: Beroep. Bakker in ruste.

VERONICA: Ik weet helemaal niet wat ik moet zeggen tegen een bakker.

ISABEL: Je vertelt hem over je werk in de fabriek.

VERONICA: Ik werk daar al drie jaar niet meer.

ISABEL: Mijn god, Veronica, je hebt daar veertig jaar gewerkt dan kan je toch nog wel iets vertellen!

VERONICA: Maar niet tegen iemand anders. Ik heb nooit iemand iets verteld over de snoepfabriek. Dat was onze wereld. Van jou en van mij. *(omhelst Isabel onhandig)*

ISABEL: Nou, 't is voorbij nu. 't Is over nu. Alles... *(losmakend uit de armen van Veronica. Isabel duwt Veronica in de stoel. Isabel herneemt zich)* Hobby's. Spaart presse-papiers.

VERONICA: Wat, als hij praat over presse-papiers.

ISABEL: Dan praat je met hem mee.

VERONICA: Maar, jij hebt ingevuld dat ik ook presse-papiers verzamel.

ISABEL: Ja, en ik weet zeker dat dat de reden is geweest dat jullie gekoppeld zijn.

VERONICA: Maar ik verzamel geen presse-papiers.

ISABEL: We moesten een hobby opgeven.

VERONICA: Ik verzamel snoepdozen.

ISABEL: Dat is geen echte hobby.

VERONICA: Je had niet moeten liegen, Isabel. Je hebt zoveel leugens verteld.

ISABEL: Dat waren geen leugens, Veronica. Dat moet je zien als ruim omgaan met de waarheid. Je hebt toch twee presse-papiers?

VERONICA: Maar ik spaar ze niet.

ISABEL: Waarom heb je ze dan als je ze niet spaart?

VERONICA: Genoeg. Laten we er over ophouden. Ik word hier zo nerveus van.

ISABEL: *(legt het kaartje met profiel op tafel en begint te rommelen in de doos)* Na vanavond, als de dingen weer normaal zijn hier–

VERONICA: Isabel – ik voel me niet goed. En ik beeld het me niet in deze keer. Mijn maag –

ISABEL: Ik heb je verteld dat zij het geld niet terug geven. Je moet gaan! Anders zijn we alles kwijt.

VERONICA: Mijn maag draait –

ISABEL: *(nog meer bezorgd)* Wil je misschien nog wat kamillethee?

VERONICA: Nee! Een tsunami van thee klotst in mijn maag.

ISABEL: (*zoekt vertwijfeld in de doos*) Een beschuitje. Wil je een droog beschuitje?

VERONICA: Nee! Niks te eten of te drinken! Niet nu!! Niet op dit moment.

ISABEL: (*onthutst, in de war*) Rustig – probeer dan te ontspannen.

VERONICA: Ik denk steeds aan vanavond.

ISABEL: Nou, probeer er even niet aan te denken – (*masseert ruw Veronica*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto